

Paragraffen op; den lyder saaledes: „Har Politiet Grund til Mistanke om, at nogen, der driver Handel med Wildt, har modtaget fredet Wildt i Strid med § 18 eller har modtaget Wildt, der antages at være erhvervet ved ulovlig Jagt, er det berettiget til i den handlendes Forretningslokaler at foretage Undersøgelse efter saadant Wildt.

Førefinder Politiet hos den handlende Wildt af den nævnte Slags, er den handlende pligtig til at opgive for Politiet, af hvem han har modtaget Wildtet.

Politiet er berettiget til at sætte sig i Besiddelse af Wildtet til Brug ved Sagens Forfølgning.“

Udvalgets Flertal har ment, at under mange Forhold vilde det være overflødig, fordi det kunde komme en Dom om en saadan Undersøgelse, og har været bange for, at naar man satte en saadan Undersøgelse, kunde der ske Overgreb fra Politiets Side. Man har ikke fundet, at der var nogen Anledning til paa den Maade at give Politiet Anvisning paa yderligere Undersøgelse, end den, Politiet ifølge Sagens Natur er berettiget til. — Vi komme saa til § 39. Denne Paragraf indeholder en hel Mængde Bestemmelser, om hvilke tidligere Lovbestemmelser der skulle gælde og hvilke ikke, men Udvalget er af den Mening, at naar man optager de Stykker, som Udvalget har foreslaaet optagne, og indfører et Par Paragraffer, som jeg har talt om, hvor de forelaa, saa vil man kunne ophæve alle almindelige Love om Sagten, som hidtil have eksisteret, saaledes at man kun har denne Lov at holde sig til, og det forekommer Udvalget, at det er en langt rimeligere Maade at gaa frem paa. Den nærmere Udvikling herom skal jeg imidlertid paa dette Standpunkt ikke gaa ind paa. Den ville De finde i Udvalgets Betænkning, Tillæg B. Sp. 995 fg., men det er ikke tilstrækkeligt, at ærede Medlemmer læse det igennem; de maa samtidig have alle disse mange Love liggende for sig og slaa op i dem, og det vilde altsaa være uforstaaeligt, hvis jeg her vilde søge at gaa ind paa en saadan Forklaring. Udvalget, som har anstillet denne Undersøgelse, mener altsaa, at det lader sig gøre, og det er kommet til det Resultat, som det forekommer mig, hvis det kan lade sig gøre, enhver maa anerkende som det bedste, nemlig at de skrive:

„Alle om Sagten hidtil gældende almindelige Lovbestemmelser, hvortil der ikke er henbist i denne Lov, skulle være ophævede“. Det er jo ganske sikkert, naar De ville se paa Regeringsforslagets § 39, for saa vidt som det lader sig gøre, hvad vi altsaa mene, et stort Fremskridt, og for at ærede Medlemmer, som ikke ville gøre sig den Ulejlighed at se efter, kunne have et Begreb om, i hvilken Grad det er et Fremskridt, skal jeg tillade mig at oplæse, hvad der staar i Regeringsforslagets § 39, da jeg nu har sagt, hvad det andet var, som var saa simpelt. Den lyder saaledes: „Følgende om Sagten hidtil gældende Lovbestemmelser, nemlig Forordning 20de Maj 1840 §§ 6—10 og 33—34 samt 35, dog ikke for saa vidt den angaar Beviset i Jagtjager (jfr. oven for § 30), Lov 25de Marts 1851 §§ 1—11, Lov 30te Januar 1861 § 2, Lov 1ste April 1871, Lov 24de Maj 1879, Lov 12te Maj 1882, Lov 17de April 1885, Lov 1ste Marts 1888 og 1ste April 1891 skulle være ophævede.“ De se altsaa, at hvis man kan ophæve hele denne Historie og skrive, som vi foreslaa, vil det ganske sikkert være langt at foretrække.

Dermed er jeg færdig med de Endringsforslag, der ere stillede til, hvad Regeringen har foreslaaet, med Undtagelse af et Forslag, som er stillet af et Flertal paa 6 Medlemmer af Udvalget, og hvorefter der skulde indsættes en ny Paragraf, der som til at lyde saaledes: „Gendarmere kunne ikke antages til Sagtopsyn eller anvendes som Politi og Vidner i Jagtjager.“ Jeg hører til det Mindretal, som ikke har tiltraadt dette Forslag. Det er ikke, fordi jeg ikke godt kunde ønske, at Gendarmere ikke bleve anvendte til Politi, og jeg havde ikke det mindste imod, at der blev stillet Forslag om, at Gendarmere ikke kunne antages af private til Sagtopsyn eller anvendes som Politi. Men jeg var i Tvivl om, hvorvidt det overhovedet kan være overensstemmende med juridiske Begreber at sige, at de ikke kunne være Vidner i Jagtjager; det har jeg imidlertid ikke tilstrækkelig Indsigt i. Altsaa, jeg vil i saa Henseende rette mig efter de Oplysninger, der ganske sikkert ville komme, og hvis de gaa ud paa, at der ikke er noget i Vejen for denne Paragraf i det hele og at den kan være